

Arrest

nr. 127 863 van 5 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 29 november 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die *loco* advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, komt op 12 augustus 2008 België binnen en dient op 13 augustus 2008 een asielaanvraag in.

Op 27 februari 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

Op 2 april 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 29 april 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 26 693.

Op 10 februari 2010 wordt de aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard.

Op 29 oktober 2012 geeft de arts-adviseur zijn advies inzake de aanvraag grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van verzoeker.

Op 31 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 98 791 van 14 maart 2013 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 29 november 2012 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten S.V..

(…)

en van nationaliteit te zijn : Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29 april 2009 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…).”

Het beroep van de echtgenote van verzoeker tegen een gelijkaardige beslissing is gekend onder het rolnummer 116 101.

Op 5 januari 2013 dienen verzoeker en zijn gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 19 juli 2013 geeft de arts-adviseur opnieuw zijn advies inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van verzoeker.

Op 24 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing, dat gekend is onder het rolnummer 137 199. Bij arrest nr. 127 862 van 5 augustus 2014 wordt dit beroep verworpen.

Op 17 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 142 810.

Op 17 september 2013 wordt ten opzichte van verzoeker en zijn echtgenote een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13) en tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*). Het inreisverbod wordt aangevochten in de zaak met rolnummer 144 105, het bevel om het grondgebied te verlaten wordt aangevochten in de zaak met rolnummer 144 181.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid omdat het bevel genomen is in het raam van een gebonden bevoegdheid.

2.2. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van verzoeker met betrekking tot artikel 3 van het EVRM kan hieraan geen afbreuk doen. Hij betreft dit uitsluitend op zijn aanvraag ingediend op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet en de beslissing die in dit verband genomen werd.

Er dient echter te worden vastgesteld dat de eerste beslissing die als antwoord op deze aanvraag werd genomen, op 31 oktober 2012, vernietigd werd door de Raad bij arrest nr. 98 791 van 14 maart 2013. Op 24 juli 2013 werd dan een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag ongegrond werd verklaard, en het beroep hiertegen werd verworpen bij arrest van de Raad nr. 127 862 van 5 augustus 2014. In dit arrest wordt vastgesteld dat het niet kennelijk onredelijk is en niet op een foutieve feitenvinding steunt, dat de gemachtigde op basis van het advies van de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat uit de beschikbare medische gegevens noch een aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen sprake is van een adequate behandeling in

het land van herkomst en er aldus geen sprake is van een ziekte in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Op basis van de medische attesten zoals voorgelegd door verzoeker weerhield de ambtenaar-geneesheer noch een ziekte noch een noodzakelijke behandeling. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, is er bijgevolg wel duidelijkheid over de al dan niet onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zoals verzoeker dit uiteenzet in zijn verzoekschrift. De schending van artikel 3 van het EVRM zoals die wordt uiteengezet in het verzoekschrift, is niet aangetoond.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET